

ยังอ้วน! สวย!?

รวมผลงานประกวดเรื่องสั้น นักเขียนมืออาชีพ และเยาวชน
“อย่าปล่อยให้เด็กอ้วน”

รวมเรื่องสั้น

ชวนกันอย่าอ้วน

ยิ่งอ้วนยิ่งรวย!?

รวมเรื่องสั้น ขวนกันอย่าอ้วน

ยิ่งอ้วนยิ่งรวย!?

รวมผลงานนักเขียนกิตติมศักดิ์และเยาวชนในโครงการ บิงส์ เด็กแก้ว

นักผลิตสื่อสร้างเสริมสุข ภาวะสร้างแรงบันดาลใจ

พิมพ์ครั้งแรก : สิงหาคม ๒๕๕๗

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ : ISBN : 978-

จัดพิมพ์โดย : สุขพับลิชชิ่ง

พิมพ์ที่ :

จัดจำหน่าย :

บรรณาธิการ : จุฑุพร ปรปักษ์ประลัย

ออกแบบรูปเล่ม : ห้างหุ้นส่วนจำกัดสำนักพิมพ์คมบาง

ภาพปกและออกแบบปก : วีระชัย ดวงพลา

ภาพประกอบ : สินีนาถ เศรษฐพิศาล

ประสานงานการผลิต : ไศภิชร์ ชันแข็ง

ประสานงานโครงการ : เกวรินทร์ ศิลาพัฒน์, ฉญาณี ร่วมรักษ์

คณะกรรมการ : ชมัยภร แสงกระจ่าง (บางคมบาง), มานพ แยมอุทัย, ประภาส นวลเนตร,

दनัย หวังบุญชัย, จุฑุพร ปรปักษ์ประลัย, เรื่องศักดิ์ ดวงพลา, วีระชัย ดวงพลา

ราคา บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

รวมเรื่องสั้น ขวนกันอย่าอ้วน

ยิ่งอ้วนยิ่งรวย!?.--กรุงเทพฯ : สุขพับลิชชิ่ง, 2557.

208 หน้า.

1. . 1. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-

คำนำ : ความอ้วนร่วมสมัย

เด็กทุกวันนี้มองโลกด้วยสายตาที่ต่างไปจากเด็กยุคก่อน ผู้ใหญ่ทุกวันนี้ก็เช่นกัน โลกในศตวรรษที่ 21 ต่างจากโลกในอดีตอย่างเหลือเชื่อ

เด็ก ๆ เกิดขึ้นมาบนโลกที่เต็มไปด้วยการปรุงแต่ง ด้วยเทคโนโลยี ด้วยอุปกรณ์เครื่องใช้ต่างๆ ในชีวิตประจำวัน ด้วยระบบสื่อสารความเร็วสูง ด้วยสื่อความบันเทิงที่เนรมิตทุกสิ่งทุกอย่างได้ ด้วยสื่อโฆษณาอันดึงดูดและเร้าให้จับจ่ายซื้อหา ด้วยร้านสะดวกซื้อที่เปิด 24 ชั่วโมง ด้วยห้างสรรพสินค้าที่มีทุกสิ่งพร้อมให้เลือกสรร ด้วยร้านอาหารฟาสต์ฟู้ดซึ่งเต็มไปด้วยอาหารที่รับรองความอร่อย ด้วยร้านอาหารแบบบุฟเฟต์ที่กินได้ไม่อั้น และอีกสารพัดสิ่งที่เราเรียกกันรวมๆ ว่าความทันสมัย

น่าสังเกตว่า เด็กที่อยู่ในเมืองอันเพียบพร้อม มักมีรูปร่างอ้วนมากกว่าเด็กในพื้นที่ที่ห่างออกไป จนใครบางคนสรุปออกมาว่า ขนาดตัวของเด็ก ๆ ผกผันกับระยะห่างจากกลางใจเมือง ยิ่งอยู่ห่างมาก ปริมาณเด็กอ้วนก็ยิ่งน้อยตรงกันข้าม ยิ่งอยู่ในศูนย์กลางของเมืองเท่าไร เรายิ่งเห็นเด็กอ้วนมากขึ้นเท่านั้น

ในภาพยนตร์เรื่อง Wall - E ส่วนหนึ่งของโลกอนาคตสะท้อนผ่านตัวละครที่เป็นมนุษย์ ทั้งหมดเป็นคนอ้วน พวกเขาเป็นเหมือนผู้พิการ ต้องนั่งอยู่แต่บนเก้าอี้ที่พาไปยังที่ต่างๆ และไม่ว่าจะทำอะไร พวกเขา ก็จะเหนื่อยอ่อนง่ายจากการที่ต้องแบกน้ำหนักอันมากมายของตัวเอง

จินตนาการของผู้สร้างได้ผลักดันโลกอนาคตให้เป็นโลกแห่งคนอ้วน

สมบูรณ์แบบ คือประชากรทั้งร้อยเปอร์เซ็นต์ล้วนเป็นคนอ้วน บางคนอาจแย้งว่าไม่จริงหรอก นั่นมันแค่หนึ่งการ์ตูน แต่ถ้าเราลองดูกันดี ๆ ในจำนวนประชากรเจ็ดพันล้านคนบนโลก นับวันยังมีคนอ้วนมากขึ้นเรื่อย ๆ โดยเฉพาะประชากรในเมืองใหญ่ ซึ่งทำงานอยู่ในตึกสูง เคลื่อนไหวน้อย กินอาหารอย่างเร่งรีบหมดเวลาอันมีค่าไปบนท้องถนน และหาความบันเทิงจากการนั่งนิ่ง ๆ หน้าจอโทรทัศน์ จอคอมพิวเตอร์ หรือไม่ก็จอโทรทัศน์มือถือ

ความอ้วนกลายเป็นปัญหาระดับโลก แต่ละปีผู้คนมากมายต้องล้มป่วยเงินจำนวนมหาศาลถูกใช้ไปในการรักษาพยาบาล แม้ว่าเทคโนโลยีการแพทย์อันล้ำหน้าจะช่วยชีวิตคนส่วนหนึ่งไว้ได้ แต่โรคร้ายก็ส่งผลให้พวกเขาต้องอยู่อย่างคนเจ็บป่วยไปตลอดชีวิต

จำได้ว่า สมัยหนึ่ง หนึ่งในคำขวัญวันเด็กคือ “เด็กวันนี้คือผู้ใหญ่ในวันหน้า” นี่เป็นคำขวัญที่ตรงสุด ๆ ดูตามคำแล้วเหมือนไม่มีอะไรเลย เพราะเด็กในวันนี้คงไม่เป็นอย่างอื่นแน่ในวันหน้า แต่ถ้าคิดอีกนิต เราจะพบว่าคำขวัญนี้กำลังบอกว่า เด็กในวันนี้เป็นอย่างไร เมื่อเขาโตเป็นผู้ใหญ่ก็จะเป็นอย่างนั้น

เด็ก (เกร) วันนี้ คือ ผู้ใหญ่ (เกร) ในวันหน้า

เด็ก (ซีโกง) วันนี้ คือ ผู้ใหญ่ (ซีโกง) ในวันหน้า

เด็ก (เกียจคร้าน) วันนี้ คือ ผู้ใหญ่ (เกียจคร้าน) ในวันหน้า

เด็ก (อ้วน) วันนี้ คือ ผู้ใหญ่ (อ้วน) ในวันหน้า

ฯลฯ

เราเลี้ยงดูเด็กอย่างไร ก็จะได้ผู้ใหญ่ที่เป็นอย่างนั้น แม้อาจฟังดูไม่ได้ว่าทั้งหมดต้องเป็นตามนี้ แต่ส่วนใหญ่แล้วก็ไม่ใช่น้อยกว่า

โครงการร่วมสร้างสรรค์สื่อเรื่องสั้นและการ์ตูน “อย่าปล่อยให้เด็กอ้วน” ของสำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพต่อยอดย้ำความจริงนี้ด้วยผลงานที่มีผู้ส่งเข้ามามากมาย ซึ่งทั้งหมดชี้ไปในทิศทางเดียวกัน ถึงอันตรายของความอ้วนที่ส่งผลต่อเนื่องยาวนาน ทั้งโดยเรื่องเล่าแบบสมจริงและเหนือจริง

ปัญหาสำคัญไม่ใช่คนส่วนใหญ่ไม่รู้ ว่าความอ้วนส่งผลร้ายแรงต่อสุขภาพ แต่อยู่ที่ตรงการลงมือปฏิบัติอย่างจริงจัง เพื่อขจัดความอ้วนไปจาก

ชีวิตต่างหาก

เพียงคิดที่จะเริ่มยังไม่เพียงพอ ต้องเริ่มทันที!

การจัดการกับความอ้วนไม่มีทางลัดและตัวช่วย อย่าเชื่อคำโฆษณาใดๆ แค่สนใจตัวเอง ควบคุมการกินอาหาร และหมั่นออกกำลังกายเป็นประจำ เพียงเท่านี้ความอ้วนจะกลายเป็นแค่เรื่องเล็กๆ ที่คุณและครอบครัวคุณจะผ่านมันไปได้ โดยไม่ยากเย็นเกินไปเลย.

นายदनัย หวังบุญชัย

ผู้จัดการแผนงานสื่อศิลปวัฒนธรรมสร้างเสริมสุขภาพ
สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.)

บรรณาธิการบันทึก

“ยิ่งอ้วนยิ่งรวย” มาพร้อมกับเครื่องหมายตกใจและเครื่องหมายคำถาม ว่าจริงหรือ! แแน่หรือ? นี่เป็นชื่อเรื่องสั้นหนึ่งในห้าเรื่องที่ได้รับรางวัล ถึงจะไม่ได้รับรางวัลชนะเลิศ ก็โดดเด่นจนคณะกรรมการต้องพูดถึงกันมากเป็นพิเศษ

จากผลงานระดับเยาวชนที่ส่งเข้ามาในขั้นต้น คณะกรรมการได้เลือกเพื่อนักเขียนหนุ่มสาวที่ฉาย ‘ประกาย’ มาเข้าค่ายอบรม โดยมี ชมัยภร แสงกระจ่าง นำที่มหาวิทยาลัยบูรพาไปด้วย กล้า สมุทวณิช, นทธี ศศิวิมล, อุเทน วงศ์จันดา และ ธารา ศรีอนุรักษ์ ร่วมกันถ่ายทอดประสบการณ์ความรู้ถึงสองวันหนึ่งคืน ก่อนที่จะให้ทั้งหมดเขียนเรื่องสั้นในหัวข้อ “อย่าปล่อยให้เด็กอ้วน” มาแสดงฝีมือลายมือกัน

หลังจากที่แต่ละคนได้ส่งผลงานให้พี่ๆ วิทยากรช่วยส่งดูรอยตำหนิ และนำไปปรับปรุงแก้ไขขัดเกลากันอีกคนละหลายครั้งแล้ว สุดท้ายก็ได้เรื่องสั้น ๑๑ เรื่องที่คณะกรรมการคัดสรรเข้ามา เพื่อค้นหาเรื่องสั้นรางวัลชนะเลิศ รองชนะเลิศอันดับหนึ่ง รองชนะเลิศอันดับสอง และชมเชยอีกสองรางวัลกันอีกครั้ง

เมื่อพลิกอ่านเรื่องสั้นทั้ง ๑๑ เรื่อง เราก็จะพบว่า นักเขียนแต่ละคน เล่นกับกลวิธีการนำเสนอแบบไม่มีใครยอมใครเลย ทั้งที่เล่าเรื่องอย่างสมจริง และที่พาเราไปในอาณาเขตแห่งจินตนาการ มีตั้งแต่เรื่องของยมทูตและพระเจ้าที่น่าสะพรึงกลัวไม่แพ้กัน (จากเรื่องสั้นสองเรื่อง) โลกที่แตกต่างกันอย่างสุดขั้วระหว่างคนอ้วนกับคนผอม ความเชื่อเรื่องดวงชะตาแบบสุดโต่ง เมืองวิเศษที่

ไม่ได้เป็นอย่างที่หลายคนคิด การต่อสู้ในเกมคอมพิวเตอร์ซึ่งซ้อนทับกับการสู้
เอาชนะในโลกความเป็นจริง และอื่นๆ อีกมากมายที่ทำให้เรื่องราวความอ้วน
ดูไม่ธรรมดาเอาเสียเลย นักเขียนรุ่นเยาว์นี้บางคนเคยมีผลงานมาบ้าง แต่สำหรับ
บางคนแล้ว เรื่องสั้นในเล่มนี้เป็นครั้งแรกแบบแจ่มแจ้งเกิดเลยก็ว่าได้

นอกจากผลงานของนักเขียนหน้าใหม่ไฟแรงแล้ว โครงการนี้ยังได้รับ
เกียรติจากนักเขียนกิตติมศักดิ์ รั้งสรรค์ผลงานมาร่วม ด้วยแนวทางและลีลา
เฉพาะตัวที่น่าสนใจอย่างยิ่ง เริ่มจาก “สามอ้วน” ของ ชัยภกร แสงกระจ่าง
ที่หยิบสถานการณ์การเมืองมาผนวกเข้ากับสถานการณ์ความอ้วนในครอบครัว
ได้อย่างมีอารมณ์ขัน ทำให้ได้เห็นว่า บางทีคนเราก็มองไม่เห็นปัญหาใกล้ตัว
เพราะมัวแต่ไปมองอะไรที่มันไกลๆ “บนโต๊ะกระทะร้อน” ของ นทธี ศศิวิมล
ที่เห็นปลั๊กคัมบริโกคที่กินกันอย่างไม่บันยะบันยัง จนการกินที่น่าจะบรมสุข
กลับกลายเป็นความทุกข์ทรมาน “เด็กชายพะโล้กับครอบครัวตัว O” ของ ธารา
ศรีอนุรักษ์ ที่เล่าเรื่องราวน่ารักๆ ของครอบครัวที่อ้วนกันทั้งพ่อแม่ลูก จนกระทั่ง
มีเหตุการณ์ที่สร้างจุดเปลี่ยน “กั๊กหันลม” ของ อุเทน วงศ์จินดา ที่ใช้สัญลักษณ์
ในการเล่าเรื่องราวความผูกพันของคนในครอบครัว และ “เด็กชายในบ้าน” ของ
กล้า สมุทวนิช ที่เหวี่ยงไปอีกด้านของความอ้วน ด้วยตัวละครที่กลัวความอ้วน
จนกลายเป็นการป่วยไข้ไปอีกแบบ

เมื่อนำผลงานนักเขียนเยาวชนมารวมกับเรื่องสั้นของนักเขียน
กิตติมศักดิ์อีก ๕ เรื่อง ก็ได้มาเป็นหนังสือขนาดน่ารักอย่างที่เห็นกันนี้แหละ

ลองพลิกอ่านแล้วก็เข้าใจว่า ทำไมชื่อรวมเรื่องสั้น “ยิ่งอ้วนยิ่งรวย”
ต้องตามด้วยเครื่องหมายตกใจ และเครื่องหมายคำถาม

คำตอบรออยู่ในเล่มแล้ว.

จรูญพร ปรปักษ์ประลัย

สารบัญ

นักเขียนกิตติมศักดิ์

“เด็กชายในบ้าน” กล้า สมุทวณิช	๒๑
สามอ้วน ชมัยภร แสงกระจ่าง	๓๕
เด็กชายพะไลกับครอบครัวตัว O ธารา ศรีอนุรักษ์	๔๗
บนโต๊ะกระทะร้อน นที ศศิวิมล	๕๗
กั้งหันลม อุเทน วงศ์จินดา	๖๕
กลมกลิ้ง จุฑามาศ บุญเย็น	๗๗
เพื่อนคนละโลก จุลลดา จุลเจริญ	๙๓
“หนูไม่เข้าใจ” ชนิกันต์ จามวลุศิริ	๑๐๓
เมืองวิเศษ ขญานิศ สรรสุชาติ	๑๐๙
เกมสุดท้าย...ขอชนะละไว้ ขยายกร วันทนีวงศ์	๑๑๗
ไขมัน, พันธนาการ นลิน สินธุประมา	๑๒๙
คอก พาขวัญ พินิจกิจวัฒน์	๑๔๑
ยมทูตที่มีตัวตน รัตนา แก้วดวง	๑๕๑
จดหมายจากพระเจ้า รุจีวี นาเอก	๑๖๑
ยิ่งอ้วนยิ่งรวย รุจิกานุจน์ รุจิวินารมย์	๑๗๙
เรื่องตลกร้าย วิภู ขลานุเคราะห์	๑๘๕

“เด็กชายในบ้าน”

กล้า สมุทวณิช

ความทรงจำยังวนเวียนอยู่ในบรรยากาศ รอเวลาที่จะกระจายพุ่งขึ้นมา เมื่อใครสักคนเปิดประตูเข้าไปในบ้านหลังเก่า ประตูรั้วเหล็กติดเก่าลายคร่ำครือ อย่างที่เคยนิยมกันในยุค พ.ศ. ยี่สิบ ลายสลักเกอร์สีซีดเลือนพอเห็นเป็นภาพ ยี่ห้อไอศกรีมที่ไม่มีขายอีกแล้วแปะอยู่บนตู้เย็นซิงเกอร์เก่าหลังใหญ่ท่วมหัวที่ วางไว้บนพื้นที่ซั๊กล้างด้านหลังครัว เหมือนเจ้าของเดิมตั้งใจเอาไปทิ้งไม่ได้ ส่วนที่ตั้งเดิมของมันนั้นมีตู้เย็นสีขาวใบเล็กกว่าร่วมครึ่ง ยี่ห้อของเกาเหลาได้ที่คงไม่มีใคร ในสมัยที่เจ้าตู้เย็นเก่ายังคงความเย็นอยู่จะรู้จัก

ตั้งแต่ออกจากบ้านหลังนี้ไปเมื่อกว่าสิบห้าปีก่อน ฉันก็ไม่เคยได้อยู่ บ้านหลังใหญ่เท่านี้อีกเลย คำพูดนี้อาจจะทำให้ใครเข้าใจผิดว่า บ้านหลังนี้ใหญ่โต เท่าคฤหาสน์ราชวัง อันที่จริง มันเป็นบ้านครึ่งตึกครึ่งไม้บนพื้นที่ร้อยหกสิบ ตารางวา... ขนาดเดียวกันนี้สามารถปลูกบ้านจัดสรรอย่างที่นิยมกันในสมัยนี้ ได้ราวๆ สามหลัง แถมด้วยที่ตั้งของมันที่แม้จะอยู่ในซอยลึกหน่อย แต่ก็เรียกว่าอยู่ใจกลางเมืองที่เดินออกมาไม่ถึงสิบห้านาทีก็ถึงรถไฟฟ้า ทำเลดีจนเมื่อ เหมือนแพร เพื่อนสนิทของฉันได้รู้ว่าตัวฉันจะได้เป็นเจ้าของบ้านหลังนี้ หล่อน ถึงกับร้องกรี๊ดเข้ามาออกอย่างตื่นเต้น

การได้รับมรดกอาจจะเรียกว่าข่าวดีได้อยู่นะสำหรับบางคน หาก

สำหรับฉัน มรดกเกิดขึ้นเมื่อไร แปลว่ามีใครสักคนได้ตายจากไป และถ้ามรดกตกถึงเราก่อนใหญ่เพียงไร นั่นแปลว่าคนที่ตายเป็นคนใกล้ชิดเรามากขึ้นเท่านั้น เช่นนี้ฉันได้รับมรดกคงกระดากปากที่จะเรียกมันว่า “ข่าวดี”

เจ้าของเดิมของบ้านหลังนี้ ป้าของฉันเอง เสียชีวิตไปได้เกินกว่าปีแล้ว หากเมื่อสัปดาห์ที่แล้ว ฉันได้รับแจ้งทางจดหมายลงทะเบียนจากผู้จัดการมรดกของป้าว่า หลังจากการชำระจัดแจงแบ่งมรดกแล้ว ฉันเป็นผู้ที่มีชื่อกำหนดไว้ในพินัยกรรมโดยชัดแจ้งให้ได้กรรมสิทธิ์แต่เพียงผู้เดียวในบ้านหลังนี้ บ้านหลังที่ฉันเคยใช้ชีวิตอยู่จนกระทั่งอายุได้สิบขวบ ก่อนที่เราทั้งครอบครัวจะย้ายไปอยู่ที่จังหวัดเชียงใหม่

เมื่อทราบข่าว ฉันถามพี่ช้อย เพื่อนหญิงคนสนิทของป้าคนที่อยู่ดูแลป้าจนถึงวาระสุดท้ายอย่างเกรงใจ ด้วยเห็นว่าหลานผู้ห่างไกลไปนานแล้วอย่างฉัน แม้จะมีสิทธิ์แต่ก็ไม่ได้มีส่วนในชีวิตบั้นปลายของป้าเลย

“ไม่เป็นไรหรอกจ้ะ นิเขารักพี่มากๆ พูดถึงอยู่เสมอว่าพี่เป็นเด็กคนเดียวที่คอยเลี้ยง ป้าไม่แปลกเลย ที่เขาจะยกบ้านนี้ให้พี่ เพราะนี่ก็บ้านที่พี่เคยอยู่ นั่นแหละ”

ฉันถามซ้ำอีกครั้ง ว่าเธอประสงค์จะอยู่บ้านหลังนี้ต่อไปไหม โบหน้าอารีนั้นยิ้มละไม พี่ช้อยนี่อันที่จริงอายุรุ่นเดียวกับป้าฉันนั่นแหละ หากเธอยินยอมมาตลอดให้เรียกเธอว่า “พี่”

“พี่มีบ้านอยู่แล้ว ที่มาอยู่กับดิ ก็เพราะอยากดูแลกันไปจนแก่เฒ่าอย่างที่เราตั้งใจไว้ เวลานั้นมาถึงแล้ว นิเขาไปก่อน พี่ก็กลับบ้านได้”

ประโยคสุดท้ายว่า “พี่ก็กลับบ้านได้” นั้นฟังดูเศร้าเหลือเกิน เรากอดกันเป็นการลาและให้กำลังใจไปพร้อมกัน อันที่จริงก่อนหน้านั้นฉันไม่ได้สนิทกับพี่ช้อยมากนัก นอกจากรู้ว่าตั้งแต่ฉันกับครอบครัวไปอยู่เชียงใหม่ ป้าก็ให้พี่ช้อยมาอยู่ด้วยกับที่บ้าน และไม่เคยแยกจากกันเลยจนกระทั่งวันสุดท้ายในชีวิตของป้า

พี่ช้อยลูบหัวฉัน “ดิเคยบอกว่าคนในครอบครัว น่าจะมีสิ่งนี้แหละที่จะเข้าใจเราที่สุดแล้ว”

“คะ” ฉันรับคำ รอยยิ้มของพี่ช้อยคล้ายๆ บ้านี่คือสิ่งที่ทำให้พวกเขา

อยู่ด้วยกัน ผมสั้นสีดอกเลาดูทะมัดทะแมงทำให้เธออ่อนกว่าวัยจริงร่วมสิบปี ในขณะที่ป่าของฉันทูอายุมากกว่านี้ในวันที่เสียชีวิต ส่วนหนึ่งเป็นเพราะความไม่ปราณีปราศรัยของโรคมะเร็ง

ฉันทูมองไปรอบๆ บ้านอีกครั้ง แม้จะเก่า แต่ของทุกอย่างก็อยู่ในสภาพดี มีระเบียบ แม้บ้านนี้จะไม่มีใครอยู่มาร่วมปีหลังจากป่าฉันทูเสียชีวิต ก่อนหน้านั้น ฉันทูได้จ้างคนมาทำความสะอาด และย้ายของจากอพาร์ทเมนต์ที่เคยเช่าอยู่มาที่นั่นหมดแล้ว โดยคืนนี้ฉันทูจะนอนที่นี่เป็นครั้งแรก

อาบน้ำเสร็จก่อนนอน ฉันทูต้องเดินผ่านชานส่วนที่กั้นไว้เป็นมุมตั้งหิ้งพระและสวดมนต์ ฉันทูเดินเข้าไปกราบสามครั้ง ก่อนสวดบูชาพระรัตนตรัยอย่างย่อ นี่ก็ถึงครั้งที่เคยมานั่งสวดมนต์กับแม่ก่อนนอนสมัยที่ครอบครัวของเรายังเคยอาศัยอยู่ที่นี้

ในตอนนั้นเองที่ได้ยินเสียงหัวเราะของเด็กผู้ชาย แทรกขึ้นมาในบทสวดมนต์ก่อนท้าย

“สังฆังสาณามิ...” แล้วตามมาด้วยเสียงหัวเราะคิกคัก...

เสียงนั้นทำให้ฉันทูขลุ่ยไปทั้งตัว เสียงหัวเราะ และวิธีสวดมนต์แบบนั้นคุ้นหูอย่างบอกไม่ถูก มองไปรอบๆ ตัว ก็ไม่เห็นมีใคร จึงรีบกราบพระสามครั้งก่อนเดินเข้าไปนอนในห้อง ที่เมื่อก่อนเป็นห้องนอนรวมกันของครอบครัวฉันทู เนื่องจากบ้านหลังนี้มีห้องนอนเพียงสอง อีกห้องหนึ่งเป็นห้องของป่า เมื่อครอบครัวของฉันทูย้ายออกไปแล้ว ห้องนี้ตกเป็นของพี่ชายที่ทำงานเป็นนักแปล จึงมีชั้นหนังสือขนาดใหญ่ อัดแน่นด้วยหนังสือภาษาต่างประเทศ ยังไม่ได้ย้ายออกไป ฉันทูไล่สายตาดูหาหนังสือเล่มมาอ่าน หนังสือชุด *À la recherche du temps perdu* ของ Marcel Proust ครบชุดอาจจะดูน่าตื่นตึ่งดูดี แต่ความรู้ภาษาฝรั่งเศส ม.ปลายของฉันทูคงไม่อาจเอื้อม จึงเลือกหนังสือของท่าน ดิซ นัท ฮันท์ ฉบับแปลไทยขนาดกะทัดรัดเล่มหนึ่งมานอนอ่านบนที่นอน จนกระทั่งเปลือกตาปิดลงไปโดยยังไม่ทันบอกตัวเองว่าง่วงด้วยซ้ำ

มารู้สึกตัวอีกครั้งในตอนกลางดึก ด้วยอาการกระหายน้ำสุดขีด ฉันทู

เปิดประตูห้องเดินลงบันไดไป แม้ในความมืดความทรงจำก็ยังนำทางลงไปที่ครัว ได้โดยไม่ผิดพลาด แม้จะไม่ได้มาเยือนบ้านนี้เกินกว่าสิบปีแล้วก็ตาม ฉันเปิดตู้เย็นหยิบน้ำแร่ที่แช่เย็นไว้ออกมารินดื่ม ในตอนนั้น สายตาก็แวบมองไปข้างนอกลานซักล้าง พลันก็รู้สึกเย็นวาบไปทั้งตัว เมื่อได้เห็นว่าตู้เย็นเก่านั้นเปิดอยู่ในแสงสลัวสีแดงส้มของหลอดไฟรุ่นเก่า ด้วยแสงเพียงเท่านั้น เพียงพอให้เห็นเด็กชายตัวอ้วนกลมวัยประมาณห้าหกขวบคนหนึ่งนั่งหันหน้าเข้าหาตู้เย็น ด้วยกริยาอาการเหมือนค้นหาของภายในนั้น หูเหมือนแว่วเสียงกุกกักกรอบแกรบเหมือนใครสักคนกำลังค้นของอยู่ จมูกเหมือนได้กลิ่นหอมหวานที่คุ้นเคยของช็อกโกแลต

เมื่อได้สติอีกครั้ง ฉันก็รู้สึกตัวขึ้นบนเตียง หนังสือ *“ด้วยปัญญา และความรัก”* ของ ท่าน ดิข นัท ฮันท์ ยังวางไว้ที่หัวเตียง มีโทรศัพท์มือถือวางทับไว้ แสงเรืองอ่อนๆ ของนาฬิกาที่หน้าจอบอกว่ามันเป็นเวลาอีกสิบห้านาทีจะหกโมงเช้า ฉันลุกพรืดขึ้นนั่งก่อนนึกได้ว่า บ้านหลังนี้อยู่ห่างจากสถานีรถไฟเพียงชั่วเวลาเดินสิบห้านาที จึงไม่ต้องเร่งรีบไปทำงานเหมือนสมัยที่เช่าอพาร์ทเมนต์อยู่ชานเมือง และตอนนี้อาจจะเป็นเวลาเช้าเกินไปสำหรับการไปทำงาน

ฉันคงเชื่ออยู่อย่างนั้นว่า นี่เป็นการตื่นครั้งแรกหลังจากปิดเปลือกตาลงไปเมื่อตอนค่ำ การลงมาหาน้ำดื่มในตอนกลางดึกเป็นความฝัน หากไม่พบสิ่งหนึ่งวางบนโต๊ะกินข้าว... มันคือกระดาษห่อช็อกโกแลตตราเฮอรัซซี่ ที่แน่ใจว่าฉันไม่เคยมีติดบ้านไว้

มันคงไม่เร็วไปสำหรับการออกจากบ้านไปทำงานเสียแล้ว ...คิดได้เช่นนั้นก็ตัดสินใจขึ้นไปอาบน้ำแต่งตัว...แน่นอนว่าฉันไปถึงที่ทำงานเป็นคนแรก ถ้าไม่นับแม่บ้านพนักงานทำความสะอาด

เหมือนแพรเพื่อนรักมาถึงในเวลาเกือบเก้าโมงเช้า ฉันนั่งเตรียมงานสำหรับเช้าวันนี้ไปได้เกินครึ่งแล้วด้วยซ้ำ “ได้ข่าวว่ามาเร็วเขี้ยวนะแก” เธอทักทาย “ไม่ชินกับบ้านใหม่ล่ะสิ”

ฉันพยักหน้ารับคำ เพื่อนสนิทถามว่ากินอาหารเช้าหรือยัง ฉันส่ายหน้า

เมื่อถามสำหรับว่าเธอจะลงไปกินอาหารเช้า จะให้ซื้ออะไรมาฝากไหม เมื่อได้รับ คำปฏิเสธอีกครั้ง เหมือนแพร์ก็เอ่ยปากว่า

“นี่หล่อนจะผอมไปไหน อาหารเช้าเป็นมื้อแรกนะเว้ย ถ้าเราไม่กิน มื้อเช้า ร่างกายจะปรับกินมื้อต่อไปมากขึ้นทดแทน ซึ่งนั่นแหละจะทำให้แก้อ้วน”

ข้อมูลที่ว่ามานี้ก็ถือว่าฉันไม่รู้ แต่เพราะอีกชั่วโหม่ง ก็จะมีการประชุม และมีอาหารว่างค่อยไปกินตอนนั้นก็ได้กระมัง

“ตามใจ ฉันไปคนเดียวละ” หญิงสาวว่า “ฉันเที่ยงไปกินข้าวกันนะ”
คราวนี้ฉันตอบตกลง

ในเวลาพักกลางวัน เราลงไปกินอาหารกันที่เดินท่าอาหารไม่ไกลจาก อาคารที่ทำงาน ฉันเลือกกินเกาเหลาหมูตุ๋น ส่วนเหมือนแพร์กินข้าวหมูแดง เธอ ทักฉันอีกเมื่อเห็นชามอาหารที่ยกมา

“นี่วัน ๆ ได้กินพวกแป้งคาร์โบไฮเดรตบ้างไหมนี่ ฉันแทบไม่เคยเห็น แกกินข้าวเลย”

...จริง ๆ น้ำหนักก็ไม่ได้ลดลงเลยนะ บางเดือนขึ้นเอานิดหน่อยด้วยซ้ำ
ฉันตอบไปอย่างนั้น

“ระวังนะ ไม่กินพวกนี้เสียเลยมันจะไม่มีแรงทำงานเอา ว่าแต่ บ้านใหม่ อยู่สบายไหม”

ฉันตอบว่า ไม่ได้รู้สึกสบายหรือไม่สบายอะไร เพราะเป็นบ้านที่เคยอยู่ มาตั้งแต่เด็ก ๆ โดยฉันไม่ได้เล่าเรื่องนั้นให้เพื่อนรักฟัง เรากินอาหารของตัวเอง จนหมด ฉันไปซื้อผลไม้ต่อ ส่วนเหมือนแพร์ซื้อไอศกรีมกะทิสดมากิน

น่าอิจฉา... แม้เคยได้ยินมาว่าคนบางคนมีระบบเผาผลาญที่ดี กินอะไร เข้าไปก็ไม่ค่อยหลงเหลือออกพูนเป็นไขมัน เหมือนแพร์เองก็อาจจะเป็นคน ประเภทนั้นก็ได้ หากสาเหตุที่ไม่น่าจะเพราะเธอเป็นคนชอบออกกำลังกายมากๆ นอกจากการไปวิ่งที่สวนสาธารณะใกล้บ้านทุกเย็นที่กลับไม่ค่านักแล้ว เธอก็ยัง ออกกำลังกายเล็กๆ น้อยในชีวิตประจำวันเท่าที่มีโอกาส เช่น การเดินให้เร็วขึ้น แกว่งแขนเป็นจังหวะ ดังนั้นแม้เธอกินอาหารในปริมาณไม่น้อย แต่เธอก็ไม่อ้วน ถึงอาจจะมีช่วงน้ำหนักขึ้นบ้างในบางครั้ง หากนั้นก็ทำให้เธอดูวบอึ่มสะดุดตา

เข้าไปใหญ่ ด้วยหน้าอกหน้าใจขนาดเกินมาตรฐาน จนฉันอดก้มลงมองหน้าอกแบนเป็นไม้กระดานในเสื้อสายเดี่ยวให้ชุดสูทของตัวเองไม่ได้... เหมือนแพร์เป็นคนน่ารัก นอกจากรูปร่างหน้าตาที่ได้เปรียบแล้ว นิสัยช่างพูดช่างคุยและเอาใจใส่คนอื่นอย่างเป็นธรรมชาติ ทำให้เธอเป็นเซลส์ที่ยอดขายสูงอันดับต้นๆ ของบริษัทเกือบตลอดกาล

เราเดินกลับไปยังสำนักงาน เหมือนแพร์ขอตัวแวะไปคุยกับฝ่ายสต็อกเพื่อเช็คข้อมูลสินค้าที่จะต้องไปเสนอขาย ส่วนฉันเดินกลับไปโต๊ะทำงาน แต่แล้วระหว่างทางก็เกิดความรู้สึกคลื่นเหียนขึ้นมาอย่างกะทันหัน ในกระเพาะปั่นป่วนเหมือนมีลมตีไล่ขึ้นมา ฉันรีบวิ่งเข้าไปในห้องน้ำที่ใกล้ที่สุด เลือกห้องสุขาที่ว่างอยู่ แล้วอาเจียนเอาอาหารที่เพิ่งกินไปออกมาจนหมดท้อง

นี่เป็นอาการเจ็บป่วยที่รบกวนชีวิตอยู่บ่อยๆ ในช่วงหนึ่งเคยคิดว่ามันหายดีแล้ว แต่มันก็กลับมาทักทายอีกหลายๆ ครั้ง บ่อยบ้างถี่บ้างอย่างหาคำตอบไม่ได้ บ่ายวันนั้น ฉันทำงานโดยร่างกายแทบไม่มีอาหารหล่อเลี้ยงเลย สติของฉันเหลือกึ่งครึ่ง ทว่าก็ยังสามารถประสานคลี่คลายงานที่รับผิดชอบไปได้ตลอดวัน

ในตอนเย็นเหมือนแพร์มาหาที่โต๊ะเพื่อรอกลับบ้านด้วยกัน วันนี้เธอไม่ต้องออกไปพบลูกค้าช่วงบ่าย เราจะกลับบ้านด้วยกัน เราเดินออกจากอาคารที่ทำงานด้วยทางเชื่อมตรงขึ้นสู่สถานีรถไฟฟ้า ในเวลาเย็นเช่นนี้คนแน่น แต่ยังโชคดีที่สามารถหาที่ว่างด้านในให้เข้าไปยืนได้ เราก็มองดูเธออยู่ระแวกนั้นจนกระทั่งรถไฟแล่นเข้าสู่สถานีที่ฉันจะลง

“อ้าว เออ ลืมไปว่าแกไม่ต้องไปลงแบร์ริงแล้วนี่นา” เพื่อนสาวหัวเราะโบกมือให้ฉัน ซึ่งเดินฝ่าออกประตูรถไฟฟ้าไปพร้อมกับฝูงคน

ฉันเดินลงมาจากบันไดสถานีรถไฟฟ้าอย่างเลื่อนลอย เห็นปากซอยบ้านอยู่ถัดไปจากบันไดนั้นนิดเดียวเท่านั้น... ในตอนนั้นเองที่ตัดสินใจหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา เลื่อนหน้าจอขึ้น ไล่นิ้วมือหาชื่อเหมือนแพร์ในแอปพลิเคชันสมุดรายชื่อผู้ติดต่อของโทรศัพท์

“แพร์... แยกจากมาอยู่บ้านฉันไหม”

หลังจากพูดคุยกันในรายละเอียด เหมือนแพร์ตอบตกลงจะมาพักอยู่

ที่บ้านฉันตั้งแต่คืนนี้เลย โดยเธอขอตัวไปเก็บเสื้อผ้าและของใช้ที่จำเป็นจากห้องพักที่เช่าอยู่ก่อน โดยจะกลับมาที่บ้านนี้ในช่วงค่ำ

ฉันแวะซื้อสลัดผักจากแผงลอยติดบันไดสถานีรถไฟฟากลับมาเป็นอาหารเย็น เมื่อกินเสร็จก็นำจานขามไปล้างคว่ำไว้ รอเวลาที่เพื่อนสาวจะมาถึง... ครั้งหนึ่งที่ได้ยินเสียงกลอนลั่นตามด้วยเสียงเปิดประตู ฉันรีบเดินออกจากครัวไปดู พลางสงสัยว่าเหมือนแพรทำไมมาเร็วจริง แต่ก็ได้พบว่า ผู้ที่อยู่ตรงนั้นไม่ใช่เหมือนแพร

ในแสงสลัวของช่วงเวลาสนธยา ฉันเห็นร่างของเด็กชายวัยใกล้สิบขวบ ตัวอ้วนกลมยีนร่องให้อยู่หน้าประตูที่ถูกเปิด เขาอยู่ในชุดเสื้อนักเรียน แต่ท่อนล่างไม่ได้สวมกางเกง... ทั้งตัวนอกและตัวใน เด็กชายอ้วนยีนเปลือยท่อนล่างร่องให้อยู่อย่างนั้น ฉันยืนตัวแข็งค้างอยู่กับที่ เด็กคนเดียวกับที่เคยเห็นเขาเปิดตู้เย็นหลังเก้าเมื่อคืนนี้ แม้จะต่างอายุกัน แต่ก็เด็กคนเดียวกันแน่นอน

ฉันรู้จักเด็กคนนี้ ... ฉันเคยรู้จักเด็กคนนี้...

เหมือนแพรมากตอดที่รั้วตอนประมาณสองทุ่ม ฉันรับกระเป๋าเดินทางใบใหญ่ของเธอมาถือให้ พาเธอเข้าบ้าน ตกกลางคืนให้เหมือนแพรนอนห้องที่ฉันนอนเมื่อคืนนี้แทน เพราะห้องนอนที่เหลืออีกห้องเป็นห้องของป้าณี ซึ่งแม้จะตายไปร่วมปีแล้ว หรือไม่ได้เสียในท้องหรือที่บ้านนี้ก็ตาม แต่การให้อยู่ห้องที่รู้ว่าเจ้าของห้องเสียชีวิตไปแล้วโดยไม่ได้เป็นญาติเป็นโยมกัน ก็คงยากที่ใครจะทำใจฉันก็เลยย้ายของมาที่ห้องของป้าตัวเอง ให้เหมือนแพรครอบครองห้องเก่าของพี่ช้อยแทน

“แพร...” ฉันลั่นเลที่จะขอร้อง “คืนนี้ฉันนอนกับแกไปก่อนได้ไหม” พุดไปแล้วก็เพิ่งระลึกได้ว่า แม้เป็นเพื่อนสนิทกันตั้งแต่แรกทำงานใหม่ๆ แต่เราก็ไม่เคยนอนร่วมห้องกันมาก่อนเลย

เหมือนแพรนั่งอยู่บนานเพื่อขังใจ แล้วจึงตอบตกลง

“ก็ได้ ไว้แกชินก่อนแล้วค่อยแยกกันนอนก็แล้วกัน”

เพื่อนสาวอยากจัดของที่เอามาด้วยเข้าตู้ให้เรียบร้อย ฉันเลยเป็นคน

อาบน้ำก่อน ขณะที่เดินผ่านห้องพระมumusวดมนต์พระก็ยั่งรู้สึกหวาดๆ ในใจ แม้ไฟจะเปิดสว่าง ฉันรีบเปิดฝักบัวอาบน้ำโดยไม่พยายามคิดอะไรมาก อย่างไรก็ตาม ที่นี้เป็นบ้านที่เห็นมาตั้งแต่เกิดและใช้ชีวิตอยู่จนอายุกว่าสิบขวบ มันเคยเป็นบ้านของปู่ย่า ตกทอดมาสู่ป้าณนี่ที่เป็นพี่สาวคนโต... ฉันรู้จักบ้านนี้ดีจนแน่ใจว่ามันไม่มีประวัติอะไรชวนสยองขวัญลึกลับประสาธ นี่เป็นเหตุผลที่พยายามตอบตัวเอง เรื่องเด็กชายที่ปรากฏให้เห็นสองครั้งแล้ว

“สังขังฮานามิ...ขอข้าวเกรียบกุ้งหนูนะ” ตามด้วยเสียงหัวเราะคิกคัก คล้ายเสียงแว่วมาจากโลกที่แสนไกล ฉันยืนขนลุกชู่กกลางสายน้ำอุ่น ลนลานล้างครีมน้ำออกจกผิวกาย เช็ดตัวลวกๆ รีบเดินออกจากห้องน้ำกลับเข้าห้องนอน ขณะที่เปิดประตูเข้าไปเหมือนแพรออยู่ในสภาพเกือบเปลือยเหลือเพียงชุดชั้นในเพื่อเตรียมอาบน้ำ เธอรีบคว้าผ้าเช็ดตัวขึ้นมามห้กาย... ถึงอย่างไรเธอก็ไม่กล้าเปิดเผยเนื้อตัวต่อหน้าฉันเกินสมควร แม้จะสนิทกันแค่ไหนก็ตาม

เราต่างหยิบหนังสือของเรามาอ่านก่อนนอน นี่เป็นนิสัยหนึ่งของเราที่คล้ายกัน ฉันอ่านหนังสือของท่าน ดิษ นัท ฮันท์ ที่ค้างไว้ ส่วนเหมือนแพรออ่าน “สามมิติตรา” นวนิยายที่เพิ่งจะสร้างเป็นละครโทรทัศน์เรื่องดัง เราอ่านหนังสือจนหลับไปในเวลาไล่ๆ กัน

“เฮ้ย อย่าให้มันหนีไปได้นะ ไอ้ไอ้ต มึงยืนขวางประตูไว้เลย”

“ไหนดูหน่อย อีตุ๊ดอ้วน ยังมีไอ้จู้จู้ไหมวะ”

“ถอดกางเกงมันเลย”

เด็กชายร่างอ้วนชอยแท้ๆ เพื่อป้องกันไม่ให้เพื่อนทำตามที่เขาว่า แต่ก็ไม่สามารถป้องกันอะไรได้ กางเกงนักเรียนสีน้ำเงิน และกางเกงชั้นในสีขาว ถูกถอดออกด้วยการร่วมแรงกันของเด็กเกเรอีกสามคน เด็กชายร่างอ้วนร้องไห้โฮ เยื่อแฉ่งจะเอากางเกงของตัวเองคืน ท่ามกลางเสียงหัวเราะของเด็กอื่นอีกห้าหกคน ที่ขู่มกางเกงของเขาม้วนเป็นก้อนกลมแล้วโยนไปมาต่างลูกบอล โดยมีเด็กอ้วนวิ่งแย่ง เหมือนเกมลิงชิงบอลที่จุจาตอณาจาร

จังหวะหนึ่ง ที่เด็กเกเรหัวโจกกะแรงตัวเองมิด ก้อนกางเกงของเด็กชายตัวอ้วนลอยผ่านหน้าต่าง ตกหายลงไปในพงหญ้าด้านหลังกำแพงโรงเรียน

“อ้าว ฉิบหายแล้วงั้น” คนโยนอุทาน ก่อนวางแตกแยกย้าย ปล่อยให้เด็กชายร่างอ้วนนั่งแปะลง ร้องไห้โฮกลางห้อง

ฉันทื่นขึ้นมาเหวี่ยงโทรศัทพ์... เด็กชายคนนั้น... เด็กคนที่มายืนร้องไห้ อยู่ที่หน้าประตูเมื่อตอนใกล้ค่ำ ฉันทะลึงใจเขาดี ภาพนั้นเริ่มคุ้นตาขึ้นมาทีละน้อย

“ฉันทึ่งรู้ว่าแกนอนละเมอด้วยนะงั้นสิ” เหมือนแพรวจิวเจียตื่นขึ้นมาพร้อมกัน เรามองนาฬิกา มันเป็นเวลาใกล้หกโมงเช้าใกล้เคียงกับเวลาที่ฉันทื่นเมื่อวานนี้

“อยู่แถวนี้ดีนะ ไม่ต้องรีบออกจากบ้าน เรากินข้าวเข้ากันที่บ้านดีกว่า ชั้นซื้อของเข้ามา เต็มๆทำให้กิน” เหมือนแพรวพูดชวนอย่างร่าเริง “อยากมีครัวไว้ทำอาหารกินเองแบบนี้มานานแล้ว” ฉันท่าได้ในตอนนี้เองว่า เพื่อนรักของฉันเป็นเด็กต่างจังหวัดมาใช้ชีวิตในหอพักที่กรุงเทพฯ ตั้งแต่ชั้น ม.ต้น จนถึงตอนนี้ เธอคงไม่มีโอกาสเข้าครัวทำอาหารอย่างที่ต้องการ

เมื่ออาบน้ำแต่งตัวกันเสร็จ เราก็เดินลงไปชั้นล่าง ฉันทึ่งรู้สึกเย็นวบบไปทั้งตัว เมื่อเห็นถุงที่วางเปล่าของข้าวเกรียบกุ้งसानามิขนาดใหญ่ถูกวางทิ้งไว้ที่พื้นครัว

“นี่แกซื้อขนมเข้ามากินด้วยหรือ” ฉันทถามเพื่อนสาว

“เปล่าอะ ฉันทกินขนมถุงแบบนี้ที่ไหน” เธอปฏิเสธ “ซื้อมาแต่ของทำอาหารเข้า ขนมปัง ไข่ ไข่กรอกไก่”

ช่วงเวลาสิบกว่านาที เหมือนแพรวก็เตรียมอาหารเสร็จ อาหารเข้าแบบอเมริกันขนาดย่อ ไข่ดาว ไข่กรอก กับขนมปังปิ้ง เธอชงกาแฟสดเองด้วยชุดชงกาแฟดริป ที่อาศัยเพียงถ้วยรูปแบบเฉพาะ กับกรองกระดาษ เมล็ดกาแฟบด และน้ำร้อนที่เดือดจัด ก็ได้กาแฟสดดี เหมือนแพรวดื่มกาแฟดำ ผิดจากเพื่อนคนอื่น ๆ ในสำนักงานหรือแม้แต่ฉันทเอง ที่นิยมกาแฟเย็นใส่นมข้นหวานและวิปครีม ซึ่งมีผู้คำนวณว่าปริมาณน้ำตาลเทียบเท่ากับดักน้ำตาลทรายใส่เข้าปากถึงเจ็ดช้อนชา

เรากินอาหารกันไปพลางเปิดโทรทัศน์ดูรายการข่าวยามเช้า จนถึงเวลาแปดโมงจึงค่อยออกจากบ้าน ต้องยอมรับว่าทำเลที่ตั้งของบ้านหลังนี้ ทำให้เรา

มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นได้จริง อย่างน้อยก็ลดความเร่งรีบออกจากบ้านไปได้จนมีเวลากินอาหารมื้อเช้า

แต่แล้วอาการคลื่นไส้ก็เริ่มต้นขึ้นกับฉันอีกครั้งในตอนที่ได้เดินในซอย ออกไปได้ครึ่งทาง สภาวะเร่งด่วนป่วนกระเพาะทำให้ไม่สามารถหาสถานที่ที่เหมาะสมแก่การอาเจียนได้ดีกว่าเสาไฟฟ้าต้นหนึ่งข้างทาง เหมือนแพรูปหลังให้อย่างเป็นทางการเป็นห่วงเป็นใย

“นี่เพราะอาหารของฉันหรือ ขอโทษนะ” เธอพูดอย่างรู้สึกผิด พลางลูบหลังบรรเทาอาการ

“เปล่าๆ ไม่ใช่หรอก” ฉันพยายามตอบเพื่อนเพื่อไม่ให้เธอรู้สึกไม่ดี “ฉันเป็นอย่างนี้บ่อยๆ แก่ก็รู้”

เราจึงต้องเดินกลับบ้านอีกครั้ง เพราะฉันต้องไปบ้านปาก ล้างหน้า เปลี่ยนเสื้อผ้าใหม่

วันนี้ ฉันทำงานเกือบไม่รู้เรื่อง เหมือนแพออกไปพบลูกค้าตลอดวัน เราจึงไม่ได้ไปทานอาหารกลางวันด้วยกัน ฉันฝากเพื่อนอีกคนซื้อกาแฟเย็นมาให้ ... ยังไม่ย่อยากับอาหารอะไรเข้ากระเพาะในตอนนี้อย่างไรก็ตามกาแฟเย็นมันจะมีน้ำตาลเจือปนกับพลังงานจากนมและวิปครีมจริง มันก็คงให้พลังงานเพียงพอที่จะอยู่รอดผ่านพ้นวันนี้ไปได้

หลังเลิกงาน ฉันนั่งทำงานต่ออย่างไม่มีรื้อน รอเพื่อนสาวกลับเข้าบริษัทในตอนหกโมงเย็น เพื่อจะได้กลับบ้านด้วยกัน... ฉันไม่ยอมกลับบ้านไปก่อนคนเดียวในเวลาแบบนี้ วันนั้นก่อนขึ้นรถไฟฟ้า เหมือนแพชวนไปซื้อของที่ซูเปอร์มาร์เก็ตในห้างที่อยู่ไม่ไกลจากอาคารที่ตั้งของบริษัท เธอติดใจการเข้าครัวทำอาหารเองแล้ว เมื่อถึงที่นั่น หญิงสาวถูกแรงดึงดูดลึกลับพาตัวไปเลือกซื้อของอย่างเพลิดเพลินในแผนกอาหารสด ฉันเดินดูของบนชั้นวางอย่างเงิบๆ หยิบครีมอาบน้ำกลิ่นโปรดกับของกระจุกกระจิกเล็กๆ น้อยๆ ใส่ตะกร้าจนกระทั่งเดินมาพบกับเหมือนแพถือตะกร้าที่เต็มไปด้วยผัก เนื้อสัตว์ และผลไม้ พักหน้าไปทางช่องจ่ายเงิน เป็นสัญญาณว่าเธอซื้อของเสร็จแล้ว เราแยกย้ายกันจ่ายเงินคนละช่องเพื่อความเร็ว แล้วจึงมาเจอกันตรงด้านหน้าซูเปอร์มาร์เก็ต

“วันนี้กินผัดเปรี้ยวหวานกั๊งกันนะ” เธอพูดอย่างร่าเริง ขณะเดินไปขึ้นรถไฟฟ้าด้วยกัน พลางตรวจดูข้าวของในถุงว่าได้ซื้อของที่จำเป็นมาครบแล้ว “ว่าแต่แกซื้อขนมมากินเยอะเหมือนกันนะ เห็นไม่ค่อยกินข้าวแบบนี้ละก็”

“ขนมอะไรของแก” ฉันทสงสัย

“ถุงในมือนั่นไง” เพื่อนสาวบู้บี้

ฉันทค่อย ๆ ยกถุงใส่สินค้าของซูเปอร์มาร์เก็ตขึ้นมาดู นอกจากครีมอาบน้ำกลิ่นโปรดของฉันแล้ว ยังมีของอื่นอยู่ในถุงพลาสติกสีเหลืองด้วย ซ็อกโกแลตเฮอริซี... ฮานามิถุงใหญ่... มันฝรั่งปริงเกิล นี่ฉันทซื้อของพวกนี้มาตั้งแต่เมื่อไร

ทันใดนั้น ภาพทั้งหลายในหัวสมองก็แล่นข้าออกมาจากความทรงจำอย่างไม่หยุดหย่อนเหมือนปล่อยลมออกจากลูกโป่ง เด็กผู้ชายคนนั้น... เด็กผู้ชายตัวอ้วนคนนั้น ฉันทหน้ามิด ทรวดลงนั่งกับพื้นถนน เหมือนแพกรีดร้องเรียกคนมาช่วย

ฉันทจำเด็กชายร่างอ้วนกลมซื่อๆคนนั้นได้แล้ว คนที่ชอบเรียนนาฏศิลป์ และอ่านกาพย์กลอน เรียนหนังสือเก่งเป็นที่น่ารักน่าเอ็นดูของคุณครู แต่ก็น่าพิศมัยความหมั่นไส้มาทำร้ายจากนักเรียนตัวโตที่เกเร วันหนึ่ง เขาถูกกลุ่มเด็กนักเรียนเกราะประจำห้องดื้อซังไว้ในห้องเรียน จับถอดกางเกงออกหมด จนต้องเดินเปลือยท่อนล่างกลับบ้าน เด็กอ้วนคนนั้นไม่ได้กลับไปเรียนที่โรงเรียนนั้นอีกเลย จนกระทั่งครอบครัวย้ายไปอยู่จังหวัดเชียงใหม่ ไปเริ่มต้นเรียนชั้นเดิมในโรงเรียนใหม่ที่จังหวัดนั้น

เด็กชายโตขึ้นมาพร้อมกับความรู้สึกแปลกแยก เริ่มรู้สึกตัวได้เมื่ออายุสิบสองปีว่า เพศสภาพทางกายกับจิตใจไม่ไปในทางเดียวกัน ทั้งน้ำเสียงของเขาก็ไม่แตกห้าวเหมือนเด็กหนุ่มในวัยเดียวกันทำให้เขามีวิธีพูดแบบเด็กผู้หญิงรูปร่างที่กลมอ้วนท้วนแต่เด็ก ทำให้ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน ก็ถูกขนานนามด้วยคำเดิมๆ “อิตู้อ้วน”

นั่นเองคือจุดเริ่มต้นของอาการเกลียดชังอาหารของเด็กชายในตอนที่ยังเริ่มเป็นวัยรุ่น เหมือนอาการของโรคบูลิเมียหรืออินเร็กเซีย ที่กินอาหารเข้าไป

แล้วล้วงคอกออกจนเป็นกิจวัตรประจำหลังมื้ออาหาร กระทั่งบางครั้งเพียงกินอาหารเข้าไป หรือได้กลิ่นอาหารก็ทำให้อาเจียนออกมาได้จนหมดไส้หมดพุง กระทั่งมีรูปร่างผ่ายผอมเป็นที่พอใจของตัวเองแล้ว อาการอาเจียนเพราะอาหารก็ไม่ได้หายไป หลังจากนั้น เมื่อได้เข้าเรียนมหาวิทยาลัยที่อนุญาตให้แต่งกายข้ามเพศได้ตามเพศสภาพทางจิตใจ เขาก็ค่อยๆ แปลงลักษณะของตนเองให้มีรูปร่างคล้ายหญิงสาวคนหนึ่งอย่างเกือบสมบูรณ์จนกระทั่งเรียนจบ เข้าทำงานในบริษัทชั้นดีกลางเมืองหลวง หากก็ยังมีอาการอาเจียนมารบกวนอยู่บ่อยครั้ง ในยามที่เกิดความเครียดหรือรู้สึกแปลกปลอม

เมื่อรู้ตัวอีกครั้ง ฉันก็นอนลืมหูลืมตาอยู่บนที่นอนในห้องพี่ชายที่ตอนนี้ยกให้เป็นห้องของเหมือนแพร

“คนแถวนั้นกรูเข้ามามาช่วยแก้กันใหญ่เลย” เพื่อนสาวเล่า “อยู่ดี ๆ ก็ทรุดฮวบลงไป น้ำกลั้วมากเลยละแกเอ๊ย เห็นแต่ตาขาวเลยตอนนั้น พออาการเริ่มดีขึ้น ฉันก็เรียกแท็กซี่มาส่งบ้านเนี่ย”

ฉันค่อยๆ ลุกขึ้น จิบน้ำที่เธอรินให้

“อาบน้ำเองไหวไหม” เธอถาม “จริงๆ ขึ้นก็อยากช่วยอาบหรือเช็ดตัวให้อยู่ นะ แต่ถึงยังไง ไอ้ตรงนั้นของแกก็ยังเป็นผู้ชายวะ นังบิลลี่”

“ความทรงจำยงวนเวียนอยู่ในบรรยากาศ... รอเวลาที่จะกระจายฟุ้งขึ้นมาเมื่อเราเปิดประตูเข้าไปในบ้านหลังเก่า ข้างล่างนั้น ในห้องครัว ฉันเห็นภาพตู้เย็นซิงเกอร์หลังใหญ่ท่วมหัวที่มีสติ๊กเกอร์สีสดใสทรายี่ห้อไอศกรีมแปะอยู่ มีเด็กชายอ้วนกลมคนหนึ่ง เปิดคั้นตู้เย็นแล้วหยิบช็อกโกแลตแท่งโตขึ้นมาแกะกระดาษห่อออก แล้วกัดกรั้วมๆ แก้มยู่กระเพื่อมตามจังหวะการบดเคี้ยว

“ลี้ หนูอย่าเปิดตู้เย็นหยิบขนมกินเองสิ” หญิงวัยกลางคนดูเด็กน้อย “ทีกินข้าวละลายยกเย็นนั๊กนะ”

“อย่าไปว่ามันเลยพี่นี่” ชายหนุ่มวัยอ่อนกว่า พ่อของเด็กชายที่กำลังนั่งดื่มเบียร์แก้มถั่วลิสงว่า “เด็กมันกินดีกว่าไม่กินนะ”

“ไอ้ที่ว่ากินก็กินแต่ขนม กับของไม่มีประโยชน์” หญิงคนเดิมบ่น “นี่แม่เขาอุตส่าห์ทำแกงจืดผักกาดขาวให้กิน ก็แอบเอาไปเทให้หมาแมวกินหมด ร้ายจริงๆ เลย”

“เอาน่า... ก็เด็กมันไม่ชอบ ทีหลังก็บอกนิตให้ทำแฮมเบอเกอร์ใส่ชีสสิ เจ้าลี้จะได้กินข้าวเยอะ”

ว่าแล้วพ่อก็ยื่นขนมใส่ถั่วลิสงทอดให้อย่างอารมณ์ดี “บิลลี่... กินนี่ไหมลูก” เด็กชายขมข้มถั่วเต็มกำมือไปนอนกินหน้าโทรทัศน์

“เลี้ยงอย่างนี้เด็กก็อ้วนหมด” ผู้เป็นพี่สาวพิมพ์ “ไม่ดีหรอก สมัยนี้เขาไม่ปล่อยให้เด็กอ้วนกันแล้วนะ เสียสุขภาพ”

“อ้อย ไอ้ลี้มันแค่หาขบเองพี่” ผู้เป็นพ่อโบกมือพลางหัวเราะ “เดี๋ยวโตไปเป็นหนุ่มมันอยากหล่อ มันก็หาทางลดของมันเองแหละ”

เมื่อเดินไปอาบน้ำ มองไปที่ห้องพระ จึงได้เห็นภาพเด็กอ้วนคนเดิมนั่งสวดมนต์อยู่กับแม่

“สังฆ์ฮานามิ” แล้วเด็กชายก็หัวเราะก๊ิกๆ อย่างสะใจ

“ไม่เอานะ สวดมนต์ดีๆ สิ ล้อพระบาปนะรู้ไหม” ผู้เป็นแม่ดู

“สวดมนต์เสร็จแล้วหนูขอกินข้าวเกรียบกุ้งนะแม่นะ” เด็กน้อยตัวกลมอ้วน

“อ้า ก็ได้ สวดใหม่ดีๆ ก็แล้วกัน”

ความทรงจำฟุ้งกระจายวนเวียนอยู่ในบรรยากาศของบ้านหลังเก่า หลอกหลอนฉัน ผู้พยายามเยียวยาบาดแผลแห่งอดีตด้วยการลี้มเลือน.

อย่าคิดว่ารูปร่างอ้วนจ้ำม่ำจะน่ารักน่าชิงเสมอ !
แต่แฝงเส้นไปด้วยภัยเงียบจากเรื่องราวเล่าผ่าน
ผลงานเรื่องสั้นนักเขียนมืออาชีพและเยาวชน
“อย่าปล่อยให้เด็กอ้วน”

